

Transitar el festival

Gisela Daura i Alfred Porres

El dia 22 de desembre de 2010 un nombrós grup d'alumnes de segon d'ESO de l'institut Els Alfacs van visitar el festival de vídeo i arts digitals *Strobe 2010*. La visita formava part del taller *Transitar el festival*, que es desenvolupava en tres moments. Abans de la visita, l'alumnat va realitzar un petit projecte a l'aula per documentar-se sobre el tema del festival (vida:trànsit). Aquest treball es va materialitzar en la realització d'un pòster que va ser editat per *Strobe* i es va incorporar a l'exposició. Durant la visita, els nois i les noies participants, a més de veure les produccions exposades al centre d'art, van tenir l'oportunitat de participar en un vídeo col·lectiu realitzat en el mateix moment de la visita. En petits grups es van construir unes màscares per improvisar unes coreografies davant la càmera. Tot plegat va quedar recollit al vídeo *Trans(accions)*. A la fi, després de la visita, cadascú va escriure un article al *blog* de l'institut per explicar la seva vivència de la visita. La majoria van mostrar-se sorpresos pel muntatge de l'exposició i la diversitat de formats de projecció desplecats. Entre els diversos treballs, *Last night dikr* de Toni Serra (Abu Ali), projectat a sobre d'una pantalla d'aigua, va ser el que més expectació va generar. A banda d'això, gairebé tothom va coincidir en que havia estat un dia especial en el que s'havien sentit part del festival.

Les ressonàncies de la visita al festival van perdurar fins el proper projecte desenvolupat a l'institut per part de l'alumnat que va participar al taller *Transitar el festival*. Entre les diverses propostes artístiques vinculades al món del videoart, tot allò relacionat amb les intervencions visuals en directe, la vídeo-creació en temps real i els anomenats *videojockeys* és probablement el més fascinant per al jovent. Això pot ser degut a que són manifestacions artístiques que s'allunyen dels museus i els centres d'art per infiltrar-se en els espais d'oci on, d'altra banda, troben el seu habitat natural. *Quotidianitat VJs* és una sessió de visuals enregistrada en temps real. Els nois i les noies de segon d'ESO van desenvolupar la sessió a partir de *loops* de vídeo que ells mateixos havien produït prèviament per a l'ocasió a partir del concepte de quotidianitat.

A continuació recollim una mostra de les impressions de la visita al festival.

El botó (Marta)

Increïble! Com una cosa tan simple acaparava tantes mirades. La gent es feia fotos, i jo en vaig ser una. Era una semiesfera que sobresortia de la paret i desprenia una llum blanca. Va cridar la atenció durant la bona estona que vam estar esperant a l'entrada del museu. Després d'aquell llistó tan alt, ja podien ser bones les obres! I així va ser. No em van defraudar. Sobretot aquella de Divina Huguet i Teresa Martin que parlava sobre l'adaptació de persones que volien ser del sexe oposat, el què suposava canviar-se de sexe...

Nosaltres també vam formar part del museu (Ferran)

A mi, especialment, el que em va agradar més del museu és que nosaltres també vam formar part d'ell. Vull dir que em va encantar quan vam gravar el vídeo amb les màscares i l'efecte de profunditat que produïa el projector i la càmera de vídeo. Va ser una de les meves millors experiències del

festival. Perquè, anem a veure, quan tindràs l'oportunitat de formar part d'una exposició d'art? Segurament molt poques vegades. Per aquest motiu ho vaig gaudir tant.

Excursió a Amposta (Núria)

La meva impressió va ser bona. El vídeo que em va impactar més va ser el del pou de Toni Serra. Em va agradar molt la seva projecció sobre l'aigua. De tota la visita van haver moments que em van agradar més que altres. Per exemple, l'esmorzar perquè tots teníem molta gana. Per l'autobús o al principi fent-nos fotos amb el

botó... però, sobretot, quan gravàvem el vídeo, perquè teníem que fer unes màscares i inventar-nos una "actuació".

Moments d'art a Amposta (Joana)

A mi l'autobús se'm va fer molt curt (de la Ràpita a Amposta no hi ha molt) perquè m'ho estava passant molt bé amb la meua companya d'autobús.

Se'm va fer una mica pesat quan ens vam tenir que esperar a l'entrada. Mentre ens esperàvem, vam veure dos vídeos molt interessants. Un era d'un senyor que vivia aquí a la Ràpita i l'altre

era d'una persona que movia un peix per un tros d'aigua bruta.

Em va fer molta impressió el botó que encenia els llums de l'exposició. Tots el volien tocar... a la fi va ser el director del festival qui ho va obrir. Em vaig divertir molt perquè, mentre ens esperàvem, vaig fer unes fotos a la paret on ficava Vida:Trànsit i

una frase en llatí que volia dir "la glòria és passatgera" i algunes fotos en les meves amigues.

Els vídeos del festival em van semblar tots obres interessants i curioses. Cadascuna ens explicava diferents temes de la vida molt apropiats per a un festival d'art.

Em va fer molt de goig aquell edifici que tenia una porta de vidre i passaves per dins i et portava a un parc on hi havia una botigueta on vam poder esmorzar. Quan vam acabar de veure els vídeos, ens van dir que teníem que fer unes màscares i ens tindrien que gravar uns segons en vídeo.

Em va agradar la idea que vam fer amb el meus companys (Alba, Tatiana, Judith i Jaume). Voliem representar la metamorfosi, així que cadascun va fer un dibuix d'una nena petita, un nen, un avi, un adolescent. I una altra màscara per a representar el canvi, feta de ratlles de diferents colors i tallada amb unes tires a baix i amb una cara dibuixada. Em va agradar el vídeo que vam fer. Ens gravaven en una sala on hi havia una càmera i nosaltres sortíem d'un en un i pegàvem una volta per a representar metamorfosi perquè portàvem una mascara al davant i una al darrera.

Excursió a Amposta (Nàdia)

A mi em va agradar tot el festival. Els vídeos representaven molt bé els diferents temes de la vida com a trànsit. Però el que més em va agradar va ser la sala on gravàvem els vídeos i els botonets del costat del vídeo interactiu, perquè donava la sensació de que l'estàvem fent nosaltres.

Pantalla d'imatge infinita (Elena)

A mi una cosa que em va cridar l'atenció del festival STROBE va ser el taller vam fer a l'acabar de veure les obres de l'exposició. Vam fer unes màscares, per poder ocultar la nostra identitat i que tot plegat fos més uniforme. Individualment o en grup, vam improvisar una forma d'explicar el que havíem vist movent-nos davant la pantalla (on la càmera i el canó apuntaven al mateix lloc, produint una efecte d'imatge infinita). Aquesta va ser l'experiència que més em va impressionar.

L'EnTrAdA al festival Strobe'10
(Claudia)

A mi m'ha sorprès el festival en general (els vídeos, l'espai físic, l'actuació, el vídeo interactiu, el temps amb els amics...). Però el que més em va cridar l'atenció ha sigut la frase escrita en llatí que hi havia en una de les parets de l'entrada 'SIC. TRANSIT GLORIA MUNDI'. Ens van explicar que significa 'que tota i qualsevol glòria és passatgera, que no és per sempre'. Això és bastant veritat, perquè a vegades ens sembla que quan estem al cim de la muntanya, el temps es para i tot el bo dura més. També em va cridar molt l'atenció, el botó tan gran i lluminós que hi havia a l'entrada del festival, amb el qual

s'engegaven els vídeos que anaven en cadena, per a que no es mesclassin els sons. El botó va sorprendre a moltíssima gent.

Impressions del festival (Judith)

A la visita al festival d'Amposta m'ho vaig passar bé, perquè va ser com una classe molt diferent. Els vídeos que vam veure i tot el que hi havia allí em va semblar molt bé. En especial l'aigua, que es projectava el vídeo a sobre i em va semblar molt original. El que em va agradar més penso que van ser els moments que sortíem a esmorzar fora del centre d'arts, perquè ens fèiem fotos, etc.

***Un dia a l'exposició Vida-Trànsit
(Nerea)***

Les impressions que em va fer l'exposició és que hi ha moltes maneres de representar Vida-Trànsit. Els vídeos que vam veure estaven projectats de diferents maneres, bastant originals. Però, tot i això, el que més em va agradar va ser estar amb les meves amigues i passar molt bones estones amb elles. Sobretot a l'autobús i en els moments que vam

estar fora esperant-nos, vam riure moltíssim, fent-nos fotos, parlant, etc.

Una experiència única i molt divertida (Laia)

A mi el que em va cridar més l'atenció va ser que, al vídeo de Toni Serra, vam veure la projecció sobre una piscina d'aigua. L'obra tractava de xiquets i més gent de l'Àfrica que treien aigua d'un pou. El que també em va agradar molt d'aquest vídeo van ser els paisatges que hi havia del desert. El que vaig

trobar vergonyós va ser que els mateixos porcs de sempre van tirar salivades a la piscina. Però, exceptuant això, crec que va ser un dia únic i molt divertit.